

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Cdo/24/2023
Identifikačné číslo spisu:	1310211968
Dátum vydania rozhodnutia:	20.03.2024
Meno a priezvisko:	Mgr. Miroslav Šepták
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:1310211968.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Miroslava Šeptáka a členov senátu JUDr. Ivana Rumanu a JUDr. Gabriely Klenkovej, PhD. v spore žalobkyne J. S., N. XX. H. XXXX, V., T. XX, zastúpenej advokátom JUDr. Jozefom Váškom, Košice, Szakkayho 1, proti žalovanej obchodnej spoločnosti KOOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, Bratislava, Štefanovičova 4, IČO: 00 585 441, vedenom na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 7C 125/2010, o zaplatenie poisťného plnenia, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 31. januára 2023 sp. zn. 3Co 17/2022, takto

rozhodol:

Dovolanie zamietam.

Žalovanej nárok na náhradu trov dovolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) napadnutým rozsudkom podľa § 387 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) potvrdil rozsudok Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „súd prvej inštancie“ resp. „prvoinštančný súd“) zo dňa 15. októbra 2021 č. k. 7C 125/2010-289, ktorým zamietol žalobu žalobkyne „...o určenie, že smrť J. S. F. XX. P. XXXX, narodeného dňa XX. P. XXXX, naposledy bytom T. XXX/XX, V., ako poisťného na základe zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXXXX uzavretej dňa 11. decembra 2009 je poisťnou udalosťou, s ktorou je spojená povinnosť žalovanej ako poisťníka vyplatiť poisťné plnenie subjektu Slovenská sporiteľňa, a. s., IČO: 00 151 653, so sídlom Tomášikova 48, Bratislava ako oprávnenej osobe na základe zmluvy o poskytnutí úveru uzavretej dňa 11. decembra 2009 podľa čl. 4/1 a čl. 8 všeobecných poisťných podmienok žalovanej, ktoré tvoria prílohu č. 1 k rámcovej zmluve pre poistenie k úveru č. L. zo dňa 31. marca 2009, ktoré nadobudli platnosť a účinnosť dňa 1. apríla 2009“. Žalovanej nepriznal proti žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania, pretože jej v odvolacom konaní žiadne nevznikli.

1.1 Súd prvej inštancie v dôvodoch rozhodnutia uviedol, že žalobkyňa sa svojho tvrdeného práva domáhala prípustným procesným prostriedkom, a to žalobou (o splnenie povinnosti; vyplatenie poisťného plnenia žalovanou veriteľovi) podľa § 137 písm. a) CSP v prospech tretej osoby. Vykonaným

dokazovaním mal preukázané, že žalobkyňa spolu s J.. Z. S. ako fyzické osoby - nepodnikatelia a spoločnosť Slovenská sporiteľňa, a.s. ako právnická osoba - podnikateľ (veriteľ) v oblasti poskytovania úverov uzatvorili dňa 11. decembra 2009 Zmluvu o splátkovom úvere (ďalej len „úverová zmluva“), predmetom ktorej bol záväzok veriteľa poskytnúť žalobkyni a J.. Z. S. ako dlžníkom úver v sume 35 000 eur určený na bývanie, ktorý sa dlžníci zaviazali splatiť v 319 mesačných splátkach po 226,20 eura. Podpisom úverovej zmluvy J.. Z. S. zároveň podpísal poistnú zmluvu na zabezpečenie jeho schopnosti splácať predmetný úver, pričom svojím podpisom na úverovej zmluve zároveň súhlasil s obsahom jeho vyhlásení v nej uvedených, podľa ktorých bol zdravý a netrpel napr. ani zvýšeným krvným tlakom. Rovnako tiež svojím podpisom súhlasil so svojím vyhlásením, že všetky údaje, ktoré uviedol, teda aj údaj o tom, že netrpí zvýšeným krvným tlakom, sú pravdivé, pričom si bol vedomý toho, že v prípade nepravdivých údajov bola žalovaná oprávnená znížiť alebo zamietnuť poskytnutie poistného plnenia. J.. Z. S. dňa XX. P. XXXX zomrel, čo žalobkyňa dňa 20. apríla 2010 oznámila žalovanej ako poistnú udalosť. Z oznámenia vyplynulo, že J.. Z. S. zomrel na infarkt myokardu. Žalovaná dňa 20. mája 2010 oznámila žalobkyni na základe vykonaného šetrenia, že už v čase pred podpisom poistnej zmluvy mal J.. Z. S. predkolapsové stavy, bolo mu diagnostikované ochorenie chronická hepatopatia a steatóza a v máji 2009 mu bola stanovená diagnóza preexistujúca arteriálna hypertenzia na základe opakovane nameraného vysokého tlaku krvi, pričom mu boli odporúčané doplňujúce vyšetrenia a kontroly, čo podľa žalovaného predstavovalo výrazne zvýšené kardiovaskulárne riziko srdcového infarktu, čo bolo aj príčinou smrti. Na základe uvedeného žalovaná tvrdila, že nevznikol nárok na výplatu poistného plnenia z predmetnej poistnej udalosti. Zo záverov lekárskej správy J.. Z. S. zo dňa 20. mája 2009 vyplynulo, že trpel arteriálnou hypertenziou 1. stupňa.

1.2. Súd prvej inštancie na takto zistený skutkový stav aplikoval § 793 Občianskeho zákonníka upravujúci povinnosť poistníka (záujemcu o poistenie) pred uzatvorením poistnej zmluvy pravdivo a úplne odpovedať na všetky písomné otázky poistiteľa a § 802 ods. 2 Občianskeho zákonníka upravujúci oprávnenie poistiteľa na odmietnutie poskytnutia poistného plnenia. Uviedol, že v ustanovení § 793 ods. 1 Občianskeho zákonníka je zakotvená informačná povinnosť poistníka, ktorej obsahom je pravdivo a úplne opísať rozsah poistného nebezpečenstva (rizika), ktoré má byť predmetom poistnej zmluvy a jej zmyslom je umožniť poisťovateľovi, aby sa rozhodol, či je dané riziko preňho prijateľné a zároveň jej účelom je, aby sa do budúcnosti odstránili všetky možné rozpory medzi zmluvnými stranami. Predzmluvná informačná povinnosť poistníka je dôležitá preto, že poistná zmluva sa považuje za zmluvu najvyššej dôvery a poisťovateľ sa často musí spoliehať len na údaje, ktoré mu uvedie záujemca o poistenie a zároveň ide o dlhodobý poistný vzťah a poistné riziko sa môže počas jeho trvania meniť. Žalobkyňa tento spôsob splnenia predzmluvnej informačnej povinnosti zo strany žalovanej nepovažovala za súladný s § 793 ods. 1 Občianskeho zákonníka z dôvodu absencie písomne položených otázok ohľadom zdravotného stavu J.. Z. S. Súd prvej inštancie súhlasil so žalobkyňou, že uzatvorená úverová zmluva, ktorej súčasťou bola aj poistná zmluva, neobsahovala žiadne písomné otázky ohľadne J.. Z. S. a jeho zdravotného stavu. To však neznamenalo, že zvolená forma predzmluvnej povinnosti pri uzatvorení predmetnej zmluvy nemohla naplniť účel sledovaný ustanovením § 793 ods. 1 Občianskeho zákonníka, t. j. pravdivé a úplné poskytnutie údajov o zdravotnom stave J.. Z. S..

1.3. Prvoinštančný súd ďalej uviedol, že je v súlade s princípom autonómie vôle zmluvných strán, či je obsah poistnej zmluvy v rámci splnenia predzmluvnej povinnosti podľa § 793 ods. 1 Občianskeho zákonníka naformulovaný tak, že jej obsahom je samotný dotazník s možnosťami pre uvedenie súhlasu a nesúhlasu záujemcu o poistenie vo vzťahu ku konkrétnej písomnej otázke, prípadne s možnosťou vlastnoručného dopísania odpovede, alebo jej súčasťou sú už len písomne zachytené odpovede záujemcu o poistenie na položené otázky bez ohľadu na to, či ide o doslovné zachytenie alebo dopredu naformulované odpovede záujemcu, s ktorými vysloví súhlas pri každom uvedenom vyhlásení alebo len v rámci podpisu samotnej poistnej zmluvy. V prípade poistných zmlúv je najdôležitejšie, aby zo zmluvy vyplývali tie skutočnosti, ktoré bol záujemca o poistenie povinný v rámci svojej predzmluvnej povinnosti uviesť a ktoré poisťovateľ, pre zhodnotenie poistného rizika, prípadne pre rozhodnutie o uzatvorení zmluvy, vyžaduje. V danom prípade bolo podľa súdu prvej inštancie nesporné a preukázané, že J.. Z. S. v úverovej zmluve, ktorej súčasťou bola aj poistná zmluva, svojím podpisom vyhlásil, že všetky údaje a informácie obsiahnuté v zmluve sú pravdivé, úplné a aktuálne, a teda aj informácia o tom, že „je zdravý,

teda netrpí chronickým, dlhotrvajúcim, opakujúcim sa, nevyliciteľným alebo závažným ochorením, telesnou vadou alebo závislosťou (zvýšeným krvným tlakom)“. To znamená, že výsledkom postupu podľa § 793 ods. 1 Občianskeho zákonníka bola informácia J.. Z. S. o tom, že netrpí na zvýšený krvný tlak a je zdravý, pričom túto informáciu svojím podpisom uznal za pravdivú a teda bez ohľadu na to, akým spôsobom bola poisťná zmluva v rámci splnenia predzmluvnej povinnosti naformulovaná, zo zmluvy vyplývali okolnosti a skutočnosti týkajúce sa zdravotného stavu J.. Z. S.. Už len to, že predmetná zmluva obsahovala vopred naformulované odpovede/vyhlásenia J.. Z. S. znamenalo, že skutočnosti, ktoré z nich vyplývali (napr. aj skutočnosť o zvýšenom krvnom tlaku) považovala žalovaná za dôležité a rozhodujúce pre samotné uzatvorenie poisťnej zmluvy, prípadne zistenie miery rizika spojeného s takýmto uzatvorením.

1.4. S poukazom na takto zistený skutkový stav mal súd prvej inštancie za preukázané, že J.. Z. S. vedome porušil svoju povinnosť podľa § 793 ods. 1 Občianskeho zákonníka uviesť pravdivo rozsah poisťného nebezpečenstva resp. rizika, keďže si musel byť vedomý toho, že trpí zvýšeným krvným tlakom, čo vyplynulo aj zo záverov lekárskeho vyšetrenia zo dňa 21. mája 2019, t. j. len pol roka pred uzavretím poisťnej zmluvy. Za daného stavu prvoinštančný súd konštatoval, že prvý predpoklad pre odmietnutie poskytnutia poisťného plnenia podľa § 802 ods. 2 Občianskeho zákonníka bol daný. Rovnako taj ak druhý predpoklad pre odmietnutie poskytnutia poisťného plnenia bol naplnený, keďže o porušení predzmluvnej povinnosti J.. Z. S. sa žalovaná dozvedela až po jeho smrti, t. j. po poisťnej udalosti.

1.5 Posledné dva predpoklady na odmietnutie poskytnutia poisťného plnenia podľa § 802 ods. 2 Občianskeho zákonníka sa vzťahujú na charakter zamlčanej, resp. nepravdivo uvedenej skutočnosti poisťníka (či išlo o podstatnú skutočnosť pre uzatvorenie poisťnej zmluvy a či ju mohol poisťovateľ zistiť aj napriek jej zamlčaniu/nepravdivému uvedeniu) a na príčinný vzťah medzi zamlčanou, resp. nepravdivo uvedenou skutočnosťou a dôvodom vzniku poisťnej udalosti - t. j. smrti J.. Z. S.. Všeobecne známou skutočnosťou je, že vysoký krvný tlak je jednou z možných príčin vzniku infarktu myokardu, pričom okrem srdcového infarktu môže mať za následok napr. oslepnutie, krvné zrazeniny a zlyhanie obličiek (informácie z verejne dostupných zdrojov). Informáciu o vysokom krvnom tlaku, o ktorej J.. Z. S. uviedol nepravdu, preto súd prvej inštancie vyhodnotil ako podstatnú pre uzatvorenie poisťnej zmluvy, pretože táto diagnóza môže vyústiť do iných podstatných ochorení, prípadne môže spôsobiť smrť zastavením srdca, pričom túto informáciu žalovaná nemohla zistiť sama. Zároveň medzi touto skutočnosťou a poisťnou udalosťou možno predpokladať istú dávku pravdepodobnosti vo vzťahu k ich príčinnej súvislosti, teda aj pravdepodobnosť splnenia posledného predpokladu pre odmietnutie poskytnutia poisťného plnenia podľa § 802 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že bolo povinnosťou žalobkyne svojimi tvrdeniami a predloženými dôkaznými prostriedkami vyvrátiť pravdepodobnosť príčinnej súvislosti medzi zvýšeným krvným tlakom J.. Z. S. a jeho smrťou v dôsledku infarktu myokardu, ktorého príčinou mohol byť práve zvýšený krvný tlak, o ktorého existencii pri uzatváraní poistenia J.. Z. S. uviedol nepravdu, pretože práve žalobkyňa bola nositeľkou povinnosti tvrdenia a preukázania týchto tvrdení v konaní. Žalobkyňa však v rámci rozhodujúcich skutkových tvrdení neuviedla také, ktoré by vyvracali žalovanou uplatnené právo na odmietnutie poskytnutia poisťného plnenia, teda, že medzi smrťou J.. Z. S. a tvrdeným zdravotným stavom neexistovala príčinná súvislosť, a to aj napriek tomu, že v rámci svojej argumentácie odkázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 45/2003, ktoré vyššie uvedené predpoklady odmietnutia poskytnutia poisťného plnenia špecifikovalo. Ak teda žalobkyňa chcela, aby žalovaná plnila, mala tvrdiť a preukázať také rozhodné skutočnosti, ktoré by vznik povinnosti žalovanej na poskytnutie poisťného plnenia odôvodňovali a popierali dôvodnosť ňou uplatneného práva na odmietnutie poskytnutia poisťného plnenia. Tvrdenia žalobkyne voči uplatnenému právu žalovanej na odmietnutie poskytnutia poisťného plnenia boli výlučne zamerané na nesplnenie jej povinnosti ohľadom písomného polozenia otázok podľa § 793 ods. 1 Občianskeho zákonníka, čo však súd prvej inštancie považoval za vyvrátené.

2. Odvolací súd v odôvodnení potvrdzujúceho rozsudku sa v celom rozsahu stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Tiež mal za to, J.. Z. S. v rámci svojej predzmluvnej povinnosti podľa § 793 ods. 1 Občianskeho zákonníka vedome neposkytol pravdivé informácie o jeho zdravotnom

stave najmä o tom, že trpel vysokým krvným tlakom (keď svojím podpisom vyhlásil, že je zdravý a netrpí vysokým krvným tlakom), pričom informáciu o vysokom krvnom tlaku bolo potrebné považovať za veľmi podstatnú pre samotné uzatvorenie poisťnej zmluvy, prípadne určenie miery poisťného rizika, pretože môže byť príčinou viacerých ochorení, prípadne smrti s tým, že žalovaná sa o tejto uvedenej nepravde dozvedela až po vzniku poisťnej udalosti - smrti J.. Z. S. v dôsledku infarktu myokardu, ktorého príčinou mohol byť práve zvýšený krvný tlak. Na uvedenom základe žalovanej vzniklo podľa § 802 ods. 2 Občianskeho zákonníka právo na odmietnutie poskytnutia poisťného plnenia. Žalobu žalobkyne preto súd prvej inštancie správne považoval za nedôvodnú a túto zamietol.

2.1. Na zdôraznenie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia a v súvislosti s odvolacími námietkami žalobkyne odvolací súd uviedol, že pokiaľ žalobkyňa namietala voči právnomu posúdeniu prvoinštančného súdu neaplikovanie § 52 v spojení s § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka nezákonnosť čl. 10 zmluvy o splátkovom úvere (správne jeho neplatnosť ako neprijateľnej podmienky v zmysle § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka), nakoľko poisťník nemohol ovplyvniť jeho znenie, tak samotná skutočnosť, že niektoré zmluvné ustanovenie sa nepovažuje v zmysle § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka za individuálne dojednané neznamena, že dané ustanovenie bez ďalšieho predstavuje neprijateľnú podmienku, ktorú spotrebiteľská zmluva nesmie obsahovať. Takouto neprijateľnou podmienkou sú v zmysle § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa; čo treba rozumiť pod značnou nerovnováhou možno vyvodiť z úpravy neprijateľných podmienok s ich demonštratívnym výpočtom v § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka. Žalobkyňa žiadnym uvedeným spôsobom neodôvodnila svoj záver o neprijateľnosti podmienky upravenej čl. 10 zmluvy o splátkovom úvere a tým jej neplatnosti v zmysle § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka. Žalobkyňa v podstate mala za to, že ustanovenie o neprijateľných podmienkach sa použije vždy, keď dodávateľ pripravil zmluvné podmienky vopred a spotrebiteľ preto nemohol ovplyvniť ich obsah.

2.2. Článok 10 zmluvy o splátkovom úvere považovala žalobkyňa za diskriminačný, nakoľko podľa nej diskriminuje spotrebiteľa, ktorý trpí nejakou chorobou, na ktorú sa lieči s tým, že takýto spotrebiteľ by nemohol uzavrieť zmluvu o poistení a že formulácia o zdravotnom stave je v rozpore s realitou, nakoľko sú tam obsiahnuté všetky choroby, ktoré človek môže mať, pri umocnení slovom iné. V tejto súvislosti však podľa odvolacieho súdu opomenula, že účelom § 793 Občianskeho zákonníka je zabezpečiť poisťovní dostatok informácií na posúdenie poisťného rizika a na jej rozhodnutie, či je ochotná poistením dané riziko kryť. Z uvedeného dôvodu nie je vopred ohraničený okruh ani rozsah informácií, ktoré môže poisťovňa požadovať; jediným kritériom je iba dodržanie podmienky, že tieto sa týkajú dojednávaneho poistenia. Pokiaľ teda článok 10 zmluvy obsahoval vyhlásenie o. i. o zdravotnom stave dlžníka (zároveň záujemcu o poistenie), nemožno ho považovať za diskriminačný, ak dlžníkov zdravotný stav uvedenému vyhláseniu nezodpovedal a napriek uvedenému dlžník vedome potvrdil jeho pravdivosť v rozpore so skutočnosťou. Slovo iné v závere predmetného vyhlásenia sa netýka akejkolvek z chorôb, ktoré môže človek mať, ale sa vzťahuje na špecifikáciu pred zátvorkou, t. j. na chronické, dlhotrvajúce, opakujúce sa, nevyliciteľné alebo závažné ochorenie, telesnú vadu alebo závislosť.

2.3. Pokiaľ žalobkyňa v odvolaní namietla i negáciu znenia § 802 ods. 2, § 813 Občianskeho zákonníka odvolací súd uviedol, že mu nebol zrejmý poukaz žalobkyne na § 813 Občianskeho zákonníka, upravujúci prechod práva na náhradu škody z poisteného na poistiteľa; uvedené ustanovenie súd prvej inštancie neaplikoval a keďže v predmetnej veci nedošlo k prechodu práva na náhradu škody ani aplikovať nemohol. Čo sa týka ustanovenia § 802 ods. 2 Občianskeho zákonníka upravujúceho oprávnenie poistiteľa na odmietnutie poskytnutia poisťného plnenia prvoinštančný súd podrobne zdôvodnil podstatu a význam informačnej povinnosti ako aj možný následok jej nesplnenia spočívajúci v odmietnutí poskytnutia poisťného plnenia. Odvolacia námietka žalobkyne v tejto súvislosti spočívala výlučne v absencii výslovnej otázky a odpovede. Napokon pokiaľ žalobkyňa poukazovala na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/45/2003 a na rozhodnutie odvolacieho súdu sp. zn. 3Co/378/2013, ktorý zdôraznil závery uvedeného rozsudku najvyššieho súdu, tak s týmito skutočnosťami sa vysporiadal už súd prvej inštancie pričom odvolací súd zdôraznil, že žalobkyňa namietala v súvislosti s uzavretím spornej zmluvy výlučne absenciu výslovnej otázky a odpovede a nie iné podmienky pre možnosť odmietnutia poskytnutia poisťného plnenia.

2.4. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP; v spore úspešnej žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože jej v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu žalobkyňa (ďalej aj „dovolatelka“) podala dovolanie prípustnosť ktorého odôvodňovala ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) CSP a § 421 ods. 1 písm. b) CSP, v zmysle ktorých dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu resp. ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená. V súvislosti s namietaným odklonom žalobkyňa poukázala na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/45/2003, ktorý jednoznačne deklaruje, že „...odmietnuť plnenie je poisťiteľ oprávnený len vtedy, ak sa dozvie až po smrti poistenej fyzickej osoby, že príčinou jej smrti je ochorenie, ktoré poisťiteľ nemohol zistiť pri dojednávaní poistenia len preto, že poisťovaná osoba pri uzavieraní poistnej zmluvy uviedla vedome nepravdivé alebo neúplné odpovede; zároveň musí ísť o ochorenie, ktoré pre uzavretie poistnej zmluvy bolo podstatné...“. Za ďalšie žalobkyňa napadnutý rozsudok odvolacieho súdu označila za „popisný“ neberúci „v zreteľ“ žiadne právne argumenty, ktoré boli z jej strany vznesené počas celého súdneho konania, v ktorej súvislosti chronologicky zopakovala genézu uzatvárania zmluvy o splátkovom úvere. Podrobila kritike prijaté právne závery, rozsudok odvolacieho súdu označila za nezákonný. V neposlednom rade odvolací súd sa nevysporiadal s námietkou, ktorá bola vznesená v rámci odvolania žalobkyne, t.j. že zmluva o splátkovom úvere, ktorú uzavrel právny predchodca žalovanej na jednej strane a žalobkyňa a nebohý Ing. Erich Horváth je spotrebiteľskou zmluvou v zmysle § 52 Občianskeho zákonníka. Táto zmluva má charakter spotrebiteľskej zmluvy, kde na jednej strane je dodávateľ a na druhej strane spotrebiteľ. Žalobkyňa vyjadrila svoje opakované presvedčenie, že vyhlásenie obsiahnuté v čl. 10 zmluvy je neplatné, ide o vyhlásenie, ktoré v zásade diskvalifikuje každého občana staršieho ako 60 rokov resp. každého občana, ktorý má nejakú chorobu, na ktorú sa lieči resp. ktorý nevykonáva bežné zamestnania. Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky žiadala, aby napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. Žalovaná sa k podanému dovolaniu nevyjadrila.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), s nariadením termínu verejného vyhlásenia rozhodnutia (§ 438 ods. 1 v spojení s § 219 ods. 1 a 3 CSP) skúmal, či sú dané procesné predpoklady pre uskutočnenie meritórneho dovolacieho prieskumu napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne je síce procesne prípustné, ale nie je dôvodné a preto ho zamietol (§ 448 CSP).

6. Hoci v danom prípade žalobkyňa v podanom dovolaní výslovne uviedla dovolacie dôvody podľa § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP najvyšší súd vychádzajúc z obsahu podaného dovolania dospel k záveru, že uplatnila aj dovolací dôvod podľa § 420 písm. f/ CSP.

7. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa

potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

9. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

10. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

11. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

Dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP

12. Žalobkyňa v prvom rade vyvodzujúc prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP namietala, že odvolací súd sa nevysporiadal riadne s jej námietkou majúcou rozhodujúci význam pre rozhodnutie v predmetnej veci a síce, že „zmluva o splátkovom úvere, ktorú uzavrel právny predchodca žalovanej na jednej strane a žalobkyňa a nebohý J.. Z. S. je spotrebiteľskou zmluvou v zmysle § 52 Občianskeho zákonníka“; napadnutý rozsudok odvolacieho súdu označila za „popisný“ neberúci „v zreteľ“ žiadne právne argumenty, ktoré boli z jej strany vznesené počas celého súdneho konania; napokon podrobila kritike prijaté právne závery, rozsudok odvolacieho súdu označila za nezákonný.

13. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

14. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4 Cdo 3/2019, 8 Cdo 152/2018, bod 26, 5 Cdo 57/2019, bod 9, 10) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

15. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach opakovane uviedol, že z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (viď 3 Cdo 41/2017, 3 Cdo 214/2017, 8 Cdo 5/2017, 8 Cdo 73/2017). So zreteľom na to pristúpil aj v danom prípade k posúdeniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľky, že procesne nesprávnym postupom súdov bolo zasiahnuté do jej práva na spravodlivý proces.

16. Dovolací súd zdôrazňuje, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

17. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP. V odôvodnení svojho rozhodnutia odvolací súd popísal obsah podstatných skutkových tvrdení strán a dôkazov vykonaných v konaní, uviedol, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, zároveň citoval ustanovenia, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Odôvodnenie odvolacieho súdu sa vyporiadava so všetkými podstatnými rozhodujúcimi skutočnosťami. Jeho myšlienkový postup je v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky rozhodujúce skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal.

18. Odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu má podľa názoru dovolacieho súdu všetky zákonom vyžadované náležitosti v zmysle ustanovenia § 393 CSP. V reakcii na dovolacie argumenty žalobkyne dovolací súd uvádza, že za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil podľa predstáv dovolateľa, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, čo nie je tento prípad. Žalobkyňa preto neopodstatnene namieta, že jej odvolací súd nedostatočným a nepresvedčivým odôvodnením rozhodnutia znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. V tejto súvislosti považuje dovolací súd za potrebné poznamenať, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať odpoveď na všetky dovolacie námietky uvedené v odvolaní, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie o odvolaní podstatný význam, ktoré zostali sporné alebo na ktoré považuje odvolací súd za nevyhnutné dať odpoveď z hľadiska doplnenia dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie (II. ÚS 78/05). V danom prípade odvolací súd jasným, zrozumiteľným a presvedčivým spôsobom vysvetlil, prečo nepovažoval odvolanie žalobkyne za dôvodné, dôsledne sa zaoberal so všetkými jej námietkami, ktoré prezentovala vrátane tej o spotrebiteľskom charaktere zmluvy (viď bod 34 až 40 rozsudku odvolacieho súdu). V uvedenom smere prezentoval v dôvodoch svojho rozhodnutia dostatočne presvedčivé dôvody zaoberal sa pritom so všetkými argumentami, teda aj tými, na ktoré poukazovala dovolateľka.

19. Dovolací súd tiež opakovane zdôrazňuje, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia z hľadiska namietanej zmätočnej vady v zmysle § 420 písm. f) CSP, správnosť právnych záverov (ktoré žalobkyňa tiež podrobila kritike), ku ktorým odvolací súd dospel, nie je relevantná, lebo prípadné nesprávne právne posúdenie prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom odvolacieho súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jeho rozhodnutia (napr. I. ÚS 188/06).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP

20. Žalobkyňa ďalej vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania tiež z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) CSP, t. j., že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky pri ktorej sa odvolací

súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Z obsahu dovolania je zrejmé, že žalobkyňa považuje ako nesprávne právne posúdenú otázku „oprávnenosti odmietnutia poskytnutia poistného plnenie po smrti poistenej osoby zo strany poistiteľa“.

21. Pre procesnú situáciu, v ktorej § 421 ods. 1 písm. a) CSP pripúšťa dovolanie, má mimoriadny význam obsah pojmu „právna otázka“ a to, ako dovolateľ túto otázku zadefinuje a špecifikuje v dovolaní. Otázkou relevantnou z hľadiska citovaného zákonného ustanovenia môže byť pritom len otázka právna (teda v žiadnom prípade nie skutková otázka). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení).

21.1. Dôvod prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP predpokladá, že právnu otázku kľúčovú pre rozhodnutie vo veci samej dovolací súd dosiaľ neriešil a je tu daná potreba, aby dovolací súd ako najvyššia súdna autorita túto otázku vyriešil. Právna úprava účinná od 1. júla 2016 dáva dovolaciemu súdu právomoc rozhodnúť o tom, či ide o otázku zásadného právneho významu, ktorá nebola dosiaľ riešená. Základným predpokladom prípustnosti dovolania je, že dovolací súd vo svojej rozhodovacej činnosti doposiaľ neposudzoval právnu otázku nastolenú dovolateľom (t. j. právne posúdenie veci odvolacím súdom, s ktorým dovolateľ nesúhlasí). Ak dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z § 421 CSP, má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie.

22. Pre právnu otázku, ktorú má na mysli § 421 ods. 1 písm. a) CSP, je charakteristický „odklon“ jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej sa už rozhodovanie senátov dovolacieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“. V zmysle judikátu R 71/2018 patria do tohto pojmu predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Jeho súčasťou je tiež prax vyjadrená opakovaně vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybni.

23.1. S prihliadnutím na čl. 3 CSP do pojmu ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu treba zahrnúť aj rozhodnutia Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva, prípadne Súdneho dvora Európskej únie. Rozhodnutia súdov iných štátov, a teda ani rozhodnutia Ústavného súdu ČR a Najvyššieho súdu ČR pod tento pojem nespádajú (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 31. októbra 2017 sp. zn. 6 Cdo 129/2017). Judikatúra ústavného súdu dotvára precedenčnú záväznosť ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v tom zmysle, že potvrdzuje ústavnú súladnosť dotknutej interpretácie a aplikácie právnej úpravy realizovanej najvyšším súdom. Podmienkou precedenčnej záväznosti toho-ktorého rozhodnutia nie je absolútna totožnosť so všetkými skutkovými okolnosťami prejednávanej veci. Predpokladom precedenčnej záväznosti je podobnosť týkajúca sa relevantných, ťažiskových okolností prejednávanej veci. Pokiaľ teda ústavný súd vyslovil názor na riešenie tej-ktorej otázky ako jedna z najvyšších súdnych autorít (čl. 2 ods. 2 CSP), je potrebné aby dovolací súd k tejto skutočnosti pri rozhodovaní prihliadol.

24. Ešte pred posúdením samotného „právneho odklonu“ (§ 421 ods. 1 písm. a) CSP) treba uviesť, že správnosť súdmi riešených skutkových otázok nemôže byť v dovolacom konaní podrobená meritornému prieskumu, lebo dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP); skutková okolnosť (t. j. skutková otázka, resp. riešenie skutkovej otázky) z hľadiska § 421 ods. 1 CSP je irelevantná.

25. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou v dovolaní vymedzená

jasným, určitým, zrozumiteľným spôsobom, ktorý umožňuje posúdiť prípustnosť (prípadne aj dôvodnosť) dovolania. Pokiaľ dovolateľ v dovolaní nevymedzí právnu otázku, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach (predpokladoch) o tom, ktorú otázku mal dovolateľ na mysli; v opačnom prípade by jeho rozhodnutie mohlo minúť zákonom určený cieľ. V prípade absencie vymedzenia právnej otázky nemôže dovolací súd pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd; v opačnom prípade by uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum priečiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v Civilnom sporovom poriadku (napr. rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 1 Cdo 98/2017, 3 Cdo 94/2018, 4 Cdo 95/2017). Treba zdôrazniť, že úlohou dovolacieho súdu nie je vymedziť právnu otázku; zákonodarca túto povinnosť ukladá dovolateľovi.

26. V danom prípade dovolateľka vymedzila právnu otázku, pri riešení ktorej sa mal odvolací súd odkloniť od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, a to s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/45/2003. Po konštatovaní prípustnosti dovolania dovolací súd pristúpil k meritornému dovolaciemu prieskumu a posúdeniu dôvodnosti podaného dovolania z hľadiska uplatnenej dovolacej argumentácie, t. j. z hľadiska právneho posúdenia veci odvolacím súdom vo vymedzenej právnej otázke.

27. V rozhodnutí sp. zn. 3Cdo/45/2003 najvyšší súd uviedol, že „...odmietnuť plnenie je poisťiteľ oprávnený len vtedy, ak sa dozvie až po smrti poistenej fyzickej osoby, že príčinou jej smrti je ochorenie, ktoré poisťiteľ nemohol zistiť pri dojednávani poistenia len preto, že poisťovaná osoba pri uzavieraní poistnej zmluvy uviedla vedome nepravdivé alebo neúplné odpovede; zároveň musí ísť o ochorenie, ktoré pre uzavretie poistnej zmluvy bolo podstatné...“

28. V danom prípade zo skutkového stavu zisteného pred súdmi nižších inštancií vyplýva, že J.. Z. S. vedome porušil svoju povinnosť podľa § 793 ods. 1 Občianskeho zákonníka uviesť pravdivo rozsah poistného nebezpečenstva resp. rizika, keďže si musel byť vedomý toho, že trpí zvýšeným krvným tlakom, pričom išlo o podstatnú skutočnosť pre jej uzatvorenie, ktorá zároveň viedla k vzniku poistnej udalosti, t. j. smrti. Nakoľko o porušení predzmluvnej povinnosti J.. Z. S. sa žalovaná dozvedela až po jeho smrti, t.j. po poistnej udalosti súdy nižších inštancií dospeli k správne právnemu názoru, že jej ako poisťníkovi nevznikla povinnosť vyplatiť poistné plnenie subjektu Slovenská sporiteľňa, a.s. v zmysle uzatvorenej zmluvy.

29. S poukazom na skutočnosti uvedené v bode 28 dovolací súd dospel k záveru, že v okolnostiach danej veci žalobkyňa neopodstatnene vytýkala, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP),

30. Dovolací súd teda nepovažoval ani uplatnený dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP za dôvodný, keďže napadnutým rozhodnutím nedošlo k odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v dovolateľkou namietanej otázke (bod 20 tohto rozhodnutia).

31. V súvislosti s uplatnením dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP za súčasného uplatnenia dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP dovolací súd najskôr uvádza, že uplatnenie dovolacieho dôvodu spočívajúceho v nesprávnom právnom posúdení podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP a súčasne podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP sa vzájomne vylučuje, pretože ak v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu daná právna otázka ešte vyriešená nebola, nemožno hovoriť o ustálenej rozhodovacej praxi dovolacieho súdu.

31.1. Odhliadnuc od uvedeného z obsahu dovolania dovolateľky je zrejmé, že žalobkyňa zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom (advokátom) uviedla z pohľadu požiadaviek vyplývajúcich z obsahu dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP len všeobecnú charakteristiku nesprávností, ku ktorým podľa jej názoru došlo pri právnom posudzovaní veci odvolacím súdom, avšak nekonkretizovala a nenaformulovala právnu otázku, na riešení ktorej založil odvolací súd svoje rozhodnutie (a ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená), spôsobom, ako to požaduje konštantná judikatúra dovolacieho súdu. Uviedla, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci v právnej otázke oprávnenosti odmietnutia poskytnutia poistného plnenie po smrti poistenej osoby zo strany poistiteľa a následne svojimi argumentami vyjadrila len svoj nesúhlas s vyhodnotením skutkových okolností a na to nadväzujúcim právnym posúdením veci odvolacím súdom. Rozhodovacia prax dovolacieho súdu sa ale už ustálila v závere, že samotné polemizovanie dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a/, b/ a c/ CSP (porovnaj rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 6/2017, 3 Cdo 67/2017, 4 Cdo 95/2017, 7 Cdo 140/2017).

32. Vzhľadom na vyššie uvedené dospel odvolací súd k záveru, že podané dovolanie nie je dôvodné a preto ho zamietol (§ 448 CSP).

33. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania odvolací súd rozhodol v súlade s ustanovením § 453 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 a zásadou úspechu žalovanej v dovolacom konaní, ktorej by patrila nárok na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobkyni v plnom rozsahu (§ 255 ods. 1 CSP). Z obsahu spisu však vyplýva, že žalovanej žiadne trovy dovolacieho konania nevznikli, a preto jej odvolací súd ani nárok na ich náhradu nepriznal.

34. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.